

בינ"ו ליקבה"ו

גיליון שבועי

אור צדיקים

ישמח

דברים מחזקים ומשמחים
מאור תורתם ומעשיהם של הצדיקים
מאת הרב יוסף חיים דאבדא שליט"א
נתיבות

גיליון מס' 43

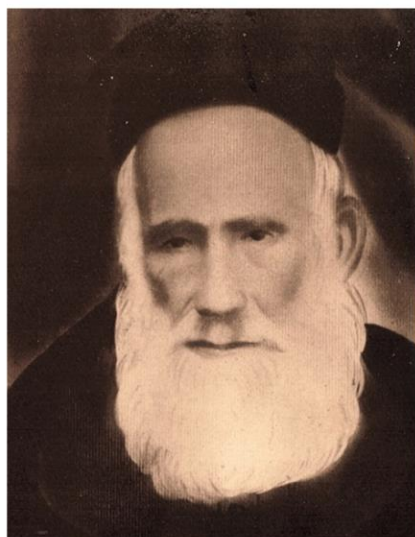
יום שישי ז"ך ניסן תשפ"ה

ערב שבת קודש

פרשת שמיני

נושא השיעור: מיעוט התענוגות

הילולא דצדיקיא: רבי דוד עראמא זיע"א

הדפסת הגיליון נתרמה ע"י ידידנו היקר והנעלה

אדי פסחוב הי"ו שדרות

להצלחתו ולהצלחת הוריו היקרים

ניסן וגלינה פסחוב הי"ו

ולהצלחת בניו דיויד וניסן ובתו עדן הי"ו

יהי רצון שזכות המצוה

וזכות סידנא באבא סאלי

תגן בעדם ובעד כל אשר להם

וימלא ה' כל משאלות לבם לטובה ולברכה

לעבודתו יתברך

אורך ימים ושנות חיים ושלוש יוסיפו להם

בבריות איתנה ונהורא מעלייא ופרנסה בריוח גדול

ויזכו לזיווגים הגונים משורש נשמתם

בשמחה ובהצלחה רבה, אמן כן יהי רצון

לכל ענייני הגיליון ניתן ליצור קשר בטל' 053-315-49-88

כל תרומה תתקבל בברכה

"כל הולך על גחון וכל הולך על ארבע עד כל מרבה רגלים לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום כי שקץ הם" (בפרשתנו יא, מב).

א. רודף התענוגות נדמה לבהמה

כתב הרה"ג הצדיק **רבי אברהם ביטון** זיע"א¹ בספרו "מגן אברהם" (בתוך ספר "תורת המשפחה"), לרמוז כאן את הידוע שצריך האדם תמיד למעט בכל מיני תאוות ותענוגות הגוף ובכללם תאוות האכילה, ומי שלהוט אחרי תאוות העולם הזה הרי הוא נמשל כבהמות נדמו. וזהו מה שרמזה תורתנו הקדושה "כל הולך על גחון" גחון תרגם אונקלוס 'מעוהי', מי שהולך ונדבק בתאוות מעיו דהיינו תאוות האכילה, הרי הוא נהיה כמו "וכל הולך על ארבע" דהיינו בהמה וחיה, שמגביר נפש הבהמית בקרבו.

ולהיפך ע"י מיעוט התענוגות אף המותרות, מתקדש ומתעלה וניצול מלבוא לידי חטא, וכמו שכתב רבינו הקדוש **רבי יעקב אביחצירא** זיע"א בספרו "גנזי המלך" (תקון הברית אות מא) וז"ל: וממה שיקדש עצמו בשעת תשמיש, מזה תמשך לו הקדושה והטהרה ולא יוכל יצר הרע להסיתו על אשה אסורה, דבבאו להסיתו על איסור ידחנו בשתי ידים וככה יאמר לו, ומה בהיתר איני ממלא תאותי, באיסור לא כל שכן. ולפיכך אמר (משלי ג, ו) "בכל דרכך דעהו" אפילו בשעת תשמיש, וממילא "והוא יישר אורחותיך", חדא דלא תבוא להרהר באשה אחרת, ועוד דבניך יהיו זרע כשר. אבל אם יהיה להוט אחר אשתו ועושה מעשה בהמה מזה ימשך לאסור והבנים לא יהיו כראוי. ע"כ.

את סמיכות הפסוקים "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' אלהיכם" (ויקרא יט, ב-ג), הסביר הרבי הקדוש **רבי אורי מסטרליסק** זיע"א, כמובא בשמו בספר "מעיינה של תורה" וז"ל: אמנם חייבים אתם להיות קדושים, משום כי 'קדוש אני ה'' והרי יש בכם נשמה שהיא חלק אלוה ממעל, אולם 'איש אמו ואביו תיראו' עליכם להתיירא מפני חלקם של האב והאם, מפני הגוף, המושך את האדם מן הקדושה ודוחפו אל הגשמיות ואל הבלי העולם הזה מפניו תיראו ותישמרו ע"כ.

¹ יום הילולתו יחול השבוע ביום שלישי א' אייר, ל"א שנים לפטירתו, מנוחתו כבוד באופקים.

אור צדיקים ישמח

ובקוטב דרושו נראה להוסיף ולומר דעד השתא דיבר הפסוק ואמר דיש לדבוק בדרכי הקדושה ולברוח מהבלי העולם הזה, ועתה ממשיך הפסוק ואומר 'ואת שבתותי תשמרו' כלומר במצוות ומעשים המעורבים בגשמיות ורוחניות גם יחד כמו שבת שמצוה לענגה במאכל ובמשתה וכו', זאת 'תשמרו' עליכם לעמוד על המשמר שלא תעשום בשביל הנאת הגוף כאם לשם ה' דייקא, וסיים 'אני ה' אלהיכם' דהוא דבר המסור ללב לכך אמר אני ה' אלהיכם הבוחן לבות וכליות.

ב. מיעוט תענוגים יסוד גדול לקנין התורה

ההרחקה מתענוגים ובפרט מאכילת תענוגים ואכילה יתירה, היא יסוד גדול לקנין התורה וכמו שאמרו רז"ל (מובא בתוספות כתבות קד ע"א ד"ה 'לא נהנתי') 'עד שאדם מתפלל שיכנסו דברי תורה לתוך מעיו, יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו'. ואחת ממ"ח מעלות שהתורה נקנית בהם היא 'מיעוט תענוג' כדאיתא באבות (פ"ו מ"ה).

ועוד אומרת המשנה באבות (פ"ו מ"ד) אומרת: כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל, ואם אתה עושה כן, אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. ע"כ. ולכאורה יש לדקדק מדוע אמר 'ובתורה אתה עמל' ולא אמר 'תעמול' בלשון ציווי, כמו שאמר בכולם 'תאכל' 'תשתה' 'תישן' 'תחיה', ויש לומר שבא לרמוז שכאשר תעשה את האמור אז כבר ממילא תגיע לעמל התורה.

עוד יש לדקדק מדוע הוצרך לומר 'אם אתה עושה כן', היה די בכך אם היה התנא אומר מיד אשריך וכו' והיה מובן שמדובר במי שמקיים את כל האמור לפני כן. ונראה ליישב עם מה שמדקדקים עוד, מהו 'אשריך בעולם הזה' בשלמא 'וטוב לך לעוה"ב' שהוא עולם הגמול מובן, אבל בעוה"ז אשריו? הלא בעוה"ז חיי צער הוא חי.

אלא האמת היא, שהאדם המתנזר מתענוגי העוה"ז ודבק בה' ובתורתו, הוא מרגיש תענוג אמיתי כבר בעולם הזה, אבל אין אדם יכול להבין זאת כראוי אלא כאשר יעשה זאת ויוכח בכך. ולכן אמר התנא 'אם אתה עושה כן' כלומר רק כאשר תעשה כן בפועל אז תראה ותבין ש'אשריך בעולם הזה' גם כן.

אור צדיקים ישמח

ובאותו עניין פירש הרב הקדוש **רבי יחיא אדהאן** זיע"א בספרו "אני לדודי" (מהדו' תש"פ), את הפסוק (בראשית מט, יד) "יששכר חמור גרם רבץ בין המשפתיים", ר"ל אם תרצה שיהיה לך שכר טוב בעמלך, צריך 'חמור גרם' דהיינו לשבר את החומריות ולא לרדוף אחר תענוגים², 'רבץ בין המשפתיים' רבץ אותיות בצר, דאפילו יחיה בלחם צר לא יתבטל מן התורה, ובזה יזכה שאפילו אחר לכתו לאותו עולם שפתותיו דובבות בקבר. וגם כן תהיה לו מנוחה בארץ העליונה בעבור שסבל עול ותורה ומצות וקיבל עליו הייסורים בשבילם, וזהו "וירא מנוחה כי טוב" וגו'.

ג. מעשי הצדיקים

הרה"ג רבי שמואל בן עמרם זצ"ל שמע מפי רבו הגה"ק רבי יצחק אסבאג זיע"א ממכנאס, מעשה נפלא על גאון ישראל וקדושו **המלאך רפאל בירדוגו** זיע"א: יום אחד כשחזר רבי רפאל מהשיבה לארוחת צהרים, ראה שעל השולחן מונחת צלחת מלאה לחם שרוי במים, אשתו היתה במטבח מכינה את הירקות, הבשר הכבוש והתבלינים, הדרושים להכנת מאכל "אמפואר" יחד עם לחם זה השרוי במים. בלי אומר ודברים נטל הרב ידיו, ברך, אכל וברך ברכת המזון וחזר ללמוד. בינתיים באה אשתו והביאה הבשר ושאר דברים ולא מצאה אותו.

בלילה כאשר חזר מבית המדרש, שאלה אותו, איך אפשר לאכול לחם שרוי במים בלי שום תוספת? הרי אכלת ממש מאכל של תרנגולים. ותשובתו היתה העיקר הוא שאכלתי שבעתי וברכתי. (מובא בספר "תשועת צדיקים", עמ' 456).

מסופר על הגה"ק **רבי רחמים חי חויתה הכהן** זיע"א כי החשק הגדול שהיה לו בתורתו השכיח ממנו את כל צרכי הגוף, ולא היה מרגיש שהגיע זמן הארוחה. כאשר הוריו קראו לו לאכול היה אומר עוד קצת עוד קצת, וכאשר לחצו עליו פעם נוספת ישב לאכול בזריזות, מבלי שהיה טועם טעם האוכל, כי ראשו ורובו היה נתון עדיין בעניין שלמד בו. וכך היה אוכל משהו, מעיין בספר ומיד מפסיק לאכול, תמיד היה אוכל בצמצום כדי שיהיה קל וער לתלמוד תורה. (שיירי הנפש, עמ' קנד).

כותב הרה"ג בנש"ק רבי אורן נזרית שליט"א אודות רבו הגה"ק **רבי אלעזר אביחצירא** זיע"א: מספרים שכששהה בארצות הברית, היה שרוי בעיצומם של ארבעים ימי תענית

² ויש לומר נמי, אם תרצה להיות כיששכר שזכה לתורה, צריך שתשבר את החומריות שזה הדרך לזכות לתורה באמת.

אור צדיקים ישמח

רצופים, שקבל על עצמו אז, וכשרצו להגיש לפניו ארוחת ערב בסוף יום של צום, היה מבקש שיביאו לו רק לחם של אתמול, וכשהוסיפו לו שתי ביצים לתיבול, ענה ואמר: 'מה זה? בל תשחית! איני צריך לזה כלל'.

פעם שאלתיו, מה סדר האכילה של מעלתו? וענה, שתי עגבניות שרי, סרדין ופרוסה אחת וכוס סודה. ואם קשה לך, קח תפוח עם הקלפה, וזו היתה האכילה שלו וזהו. ואמר לי: 'אתה צעיר, קח גם ביצה, זה נותן את הכוחות לתפקד במהלך היום'. (אמר רבי אלעזר, עמ' רמה).

עוד מספר (שם עמ' רמד): ובכלל, כל שינתו לא הסתכמה אלא פחות מכשעתיים, הוא היה ער כל הלילה, והיה נח בערך בין שמונה לעשר בבוקר, ואז קם לעבודת קודשו. הוא היה אומר שסגולה גדולה לערנות היא להיות ממעט באכילה, ואז ניתן ללמוד ברציפות שש, שבע, שמונה שעות, ולא להרגיש כבדות ועיפות. ע"כ.

שח האדמו"ר הרה"ק רבי דוד חי אביחצירא שליט"א: 'וזכורני את אבותי הקדושים ע"ה שהיו אוכלים תמיד כזית ואפילו פחות מכזית, והיו מסתפקים תמיד כיצד יוכלו לברך כך ברכת המזון, ואפילו ביום שבת קודש היה מו"ר אבי ע"ה נוטל מעט דג כדי פול, ומסתפק באכילה מועטת זו. (דרושי אביר יעקב, ח"א עמ' כה).

וסיפר לי הרה"צ רבי דוד שטרית שליט"א ראש מוסדות החיד"א באשדוד, שפעם אשה צדקת שהיתה שכנה של רבינו הקדוש **סידנא באבא מאיר** זיע"א ביקשה מהצדיק שיכנס לביתה ויאכל קוסקוס, נעתר לה הרב וקיים את רצונה, אך אכל ממש כמה כפות מועטות ואז ביקש מרבי דוד הנז' לאכול את כל הנותר. בפעם אחרת אחד מבניו הגיש לפניו צלחת מלאה בתותים גדולים ומשובחים, הוא ברך על אחד מהם ואכל ממנו מעט ואח"כ מסרו לרבי דוד הנז' לאוכלו וכן ביקשו שיאכל את כל התותים הנותרים.

השי"ת יזכנו להתחזק בעבודתו יתברך ולשוב בתשובה שלימה לפניו אכי"ר

לע"נ מ"ז חנינא שריקי ע"ה

בת הרה"ק ר' מכלוף אלחראר ומרת רחל ע"ה

נלב"ע ד' אייר תשל"ז תנצב"ה

תולדותיהן של צדיקים

מתולדותיו ונפלאותיו של הרב הקדוש, המלומד בניסים

אדמו"ר רבי דוד עראמא זיע"א

לרגל יום הילולתו החלה היום יום שישי ז"ך בניסן

– שמונים וארבעה שנים לפטירתו –

תולדות חייו

שושלת הקודש של משפחת עראמא חייה ופעלה בכפר 'אולאד יעגוב' שבעיר סכורא בדרום מרוקו, והצמיחה מקרבה גדולי תורה ויראה צדיקים קדושים בעלי מופת שהתפרסמו בכל האיזור. יהודי האיזורים הסמוכים היו מעלים נדרים ונדבות לצדיקי המשפחה והיתה להם יראת כבוד גדולה מהם. ביד המשפחה מסורת כי הם צאצאיו של המאור הגדול רבי יצחק עראמא זיע"א מספרד בעל ספר "עקידת יצחק".

רבינו הקדוש רבי דוד עראמא זיע"א נולד בשנת תר"י לערך, לאביו הגה"ק המלוב"ן רבי מסעוד עראמא זיע"א שהיה רב האיזור ונודע כאיש קדוש ובעל מופתים, והיתה לו הכרות עם מרן הקדוש אביר יעקב אביחצירא זיע"א.

רבינו היה חכם גדול ומופלג בתורה, מומחה ומפורסם בכתיבת קמיעות, ורבים רבים נושעו מקמיעותיו ומברכותיו הקדושות, ומכל דברו לא נפל אחד ארצה.

במכתב שכתב הרה"ק המקובל רבי סעדיה בן דוד ויוסף זיע"א באייר תרע"ה לחכמי סכורא, הזכיר את רבינו בזה הלשון: ורוב שלום למגניתא טבתא, דנהיר באורייתא, ומגליין ליה עמיקתא ומסתרתא, זה שמו הטוב כה"ר דוד עראמא נר"ו...

בשנת תר"פ לערך, עבר רבינו להתגורר בעיר הגדולה קזבלנקא, אל ביתו שם נהרו רבים רבים והיו ממתינים בתור להיכנס אצלו. גם אז מגיע מידי פעם לבקר בעירו סכורא.

שלושה חודשים לפני פטירתו, כשחלה ונחלש, חזר לעירו סכורא כיון שרצה להיטמן עם אבותיו ומשפחתו. נתבש"ם בז"ך ניסן תש"א. בין מספידיו היה הגה"צ רבי אברהם ואקראט זיע"א שגם דרש עליו בבית הכנסת בשבת החודש.

אור צדיקים ישמח

ציונו וציוני צדיקי משפחת עראמא שופצו ע"י צאצאו, הרב אליהו אזרוואל הי"ו מעפולא, כמו הקים מבנה על קברם, וכן בנה בסמוך בית כנסת וחדרים, ומידי שנה מקיים הילולא במקום.

ספר בכתב יד העוסק בענייני קמיעות וסגולות, אשר לרבינו, נמצא כיום בידי הרב דוד אזרוואל שליט"א מקרית אתא, שקיבל מאביו הרה"ג רבי מאיר זצ"ל שקיבל מאביו הרה"ק רבי יעיש זיע"א נכד רבינו. ספר נוסף היה בידי הרה"ג רבי שמעון דיין זצ"ל ממושב פעמי תש"ז.

אשתו של רבינו הצדקת מרת מרים ע"ה עלתה לארץ הקודש והתגוררה בטירת הכרמל ונפטרה בשנת תשכ"ה.

בניו של רבינו: **רבי מאיר**, נודע כת"ח ובעל מופת חי ופעל בסכורא ושם מנוחתו כבוד, נתבש"ם בשנת תשי"ח לערך. **רבי מסעוד**, עלה לארה"ק והתגורר באופקים ושם מנוחתו כבוד. נתבש"ם כ"ה אב תשל"ז. מוזכר ברשימת רבני אופקים בס' 'תורת המשפחה' לר"א ביטון (עמ' תטז) בזה"ל: החכם השלם זרע קודש ר' מסעוד עראמא זלה"ה. **רבי שמואל**, תלמיד חכם, היגר לצרפת, נתבש"ם בר"ח כסלו תשל"ח ומנוחתו כבוד בהר המנוחות בירושלים. **ר' יוסף**, עלה לארה"ק והתגורר בטירת הכרמל. נתבש"ם בט"ו בשבט תשל"ח.

בנותיו: מרת **אסתר** ע"ה אשת רבי יוסף אזרוואל זצ"ל (כנראה היא מאשה אחרת ונולדה לרבינו בצעירותו). מרת **פריחא** ע"ה עלתה לארה"ק והתגוררה בטירת הכרמל. מרת **תמו** ע"ה עלתה לארה"ק והתגוררה בטבריא.

לאחר שעשיתי כל מה שאמר לי, הבראתי

סיפר יהודי אחד:

רבי דוד עראמה היה כותב לאנשים וכל מה שאמר היה קורה. פעם ביקרתי בכל המקומות אצל הרופאים. פעם אמר לי יהודי אחד שאפשר לפנות לרב. אז נהגתי כל ערב ראש חודש לאסוף לו חמאה מאנשי הכפר. כל אחד הביא תרומה עד שמלאתי שני כדים. הלכתי אליו הביתה. אנשים עמדו בתור אצלו כדי לדבר אתו. כאשר שמע שבאתי א"פ מוארזאזאת, הקים אותי וביקש שאביא לו חתיכת עור חדשה. כתב לי עליה. אמרתי לו

אור צדיקים ישמח

שאני צריך לנסוע למראכש. אמר לי לשפשף עם קמיע זה בערב ומחר. לאחר שעשיתי כל מה שאמר לי, הבראתי. יש לו זכות אבות.

(הערצת הקדושים, עמ' 337)

נתן להם סימן, וכן היה

סיפר רבי יעקב ב"ר דוד בוסקילא זצ"ל מבית שמש, כי כשאמו היתה בהריון בו, בא לביתם רבי דוד עראמא ושבת אצלם, רבי דוד אמר להוריו שיולד להם בן ויקראו לו יעקב, ונתן להם סימן שיהיה לתינוק סימן בראש כמו עין של תרנגול, וכן היה.

(הערצת הקדושים, עמ' 337)

כתב קמיע וכעבור זמן מה נפקדה

הרה"ק רבי שמעון בוסקילא זיע"א רבה של תאזנאכת שיכל חלק מבניו בקטנותם, ובנוסף לזה עמדה אשתו מלדת, באחד הימים ביקר רבינו בתאזנאכת, בצר לו פנה אליו רבי שמעון ובקשו שיפעל עבורו ישועה ורחמים. רבינו כתב קמיע ומסרו לאשתו של רבי שמעון, ואכן כעבור זמן מה נפקדה וילדה בשעה טובה את בנה שנודע לימים בגדולתו בתורה ובצדקת פזרונו וזכוי הרבים שלו, הלא הוא רבי יעקב בוסקילא זצ"ל שביתו היה בית ועד לחכמים בקזבלנקא.

(קונטרס "שער שמעון" בסו"ס "זכור אלה ליעקב")

אם עד חצות היום יקום, אז יבריא לגמרי

סיפור שקרה עם מו"ז ר' אליהו שמעון בוזאגלו ז"ל שבילדותו חלה שבוע שלם ונטה למות, ביום שישי ראו בו חולשה עצומה והיה ישן על מיטתו וחשבו כי חלילה הגיע זמנו. בינתיים קראו לרבי דוד עראמא רבי דוד כתב לו קמיע ואמר כדברים הללו, אם עד חצות היום יקום הילד אז יבריא לגמרי ולא יחלה עוד, אבל אם יעבור חצות ולא יתעורר אז חלילה הגיע זמנו. אביו מו"ז ר' יצחק הכין כלי גדול מלא מאחייא כתשורה לרבי דוד אך הרב נעלם ולא רצה לקבל שום דבר. ובאמת איך שהגיע שעת חצות החל מו"ז להתעורר אט אט הבריא ושב לאיתנו. באותם רגעים שמעו צניחת הסוס הלבן שהיה להם בחצר

אור צדיקים ישמח

ביתם, שבאותם רגעים ממש התמוטט ומת ככפרה על מו"ז. מו"ז הנז' למד ג"כ לפני ר' דוד עראמא.

כתב שם קדוש על שקד

סיפר ר' יחיאל גבאי בנו של הרה"צ רבי אברהם גבאי זצ"ל מחכמי סכורא ובארץ בקרית אתא, שאמו חלתה פעם והיו לה כאבי ראש נוראים ה"י, הם פנו לרבינו ורבינו כתב שם קדוש על שקד ונתן לה לאכול. היא אכלה את השקד ומאז פסקו כאבי הראש.

(בעל העקידה, עמ' 204)

רבתי, אל תהיו עצובים

כתב לי ידידי רבי ישראל בוחבוט שליט"א מעשה שסיפר זקנו ר' מכלוף בוחבוט ז"ל, הוריו ר' מרדכי וימנא בוחבוט ע"ה גרו בכפר אימזוגין הסמוך לווארזאזא, שתי בנות נפטרו להם בעודם קטנות, והנה נולד להם בן, רבי דוד עראמא היה המוהל של הילד וקרא לו 'יעיש'. באמצע סעודת הברית פנה רבי דוד לקהל ואמר להם רבותי, אל תהיו עצובים אבל הילד כבר נפטר (זאת למרות שר' דוד לא ראה את הילד) כולם נחרדו ונתעצבו, אבל רבי דוד ניחמם והבטיח כי בעוד שנה בדיוק הוא יבא לברית של הילד הבא שיהיה בר קיימא, וכן היה שנולד ר' מכלוף הנז' אחרי שנה ורבי דוד היה המוהל.

הכסף שנהפך לעקרבים

עוד סיפר הנ"ל בשם סבו ר' מכלוף הנז' שפעם רבי דוד סידר חופה וקידושין בקזבלנקא והיה צריך ללכת לחתונה נוספת לסדר גם שם חופה וקידושין, רבי דוד פנה לאחד המשתתפים וביקש ממנו ללוותו לחתונה השניה אותו אדם היה קצת שתוי ואמר לרב שאין לו כח, האנשים ששמעו זאת צעקו על האיש על שכך הוא מתחצף לרב. לבסוף אותו אדם התרצה לקחת את הרב, בחזרתם מהחתונה השניה כדי לשוב לחתונה הראשונה גילה האיש כי נגנב ממנו הארנק ומיד הקים קול צעקה, רבי דוד הרגיעו ואמר לו בא ניסע למקום פלוני, נסעו וכשהגיעו רץ איזה ערבי ליהודי הזה כשכולו בוכה והחזיר לו את ארנקו. הערבים שהיו שם והבינו שערבי זה גנב דבר מהמלווה של הרב החלו להכות את הערבי. הרב ירד מהעגלה והצילו מידם, והערבי סיפר שבאמצע הדרך הוא פתח לראות את הארנק והנה שבע עקרבים בתוכו, מיד הוא חזר למקום הגניבה

אור צדיקים ישמח

והנה שבע רייאל (כסף מארוקו) בארנק וחוזר חלילה עד שהוא פגש את היהודי, כל ההמון ששמע זאת התפעל מקדושת הרב.

והריקותי לכם ברכה

סיפר לי הרה"ג רבי יעיש אדרי זצ"ל מבית שמש, שבילדותו חלה והתמלא כל גופו אבעבועות, סבתו שאצלה התגורר בקזבלנקא טיפלה בו ומרחה על גופו משחות בכל יום ולא הועיל, היא לקחה אותו לרבי דוד עראמא, הרב לקח את כף ידו של הילד וירק עליה כמה יריקות, למחרת כשקם הילד בבוקר גילה שכל הפצעים התייבשו ונתרפאו.

דבריו התקבלו בבית דין של מעלה

סיפר ר' אברהם אלחראר זצ"ל על אביו הרה"ק רבי ברוך אלחראר זיע"א שהיה תלמידו של רבינו :

כאשר אבי התחתן עם אמא, ועדין לא נולדו להם ילדים, נהיה אבי חולה, ומצבו היה קשה, וממחלה זו נפטר. ור' דוד ערמה היה שמה אחרי שהכינו אותו, לקחתו לבית קברות, והנה התעורר! כולם פחדו מאוד שאמרו שמא איזה רוח רעה נכנסה בו. ובא ר' דוד ערמה, ודבר איתו, ובקש ממנו שיספר לו מה קרה? והוא השיב, שהוא נפטר מן העולם, ור' שמעון בר יוחאי עלה לשמים ובקש רחמים עליו שיחזירוהו לעולם, עד שיוליד ילדים והנה עכשיו חוזר, בתנאי, שישקלו אותו בכסף אמיתי ויחלקו אותו לעניים. ר' דוד ערמה אמר להם שאין הם יכולים לעמוד בזה, כי אין להם אפשרות ורק מוכנים לשקול אותו בבדים, ויחלקו אותם לעניים. הוא עוד פעם נפטר לשעתיים, ואח"כ קם, ואמר להם שבשמים הסכימו שישקלו אותו בבדים, ומאז קם לתחייה.

(סכורא וחכמיה, עמ' 128)

מיטתו מרחפת בשמיים

פעם אחת היה לומד הרה"ק רבי משה אזגורי זיע"א עם תלמידיו בלילה, וכשהגיעה שעת חצות עמד ואמר "ברוך דיין האמת" קרע את בגדיו ובכה. שאלו אותו תלמידיו לפרש מעשיו, אמר להם: הרגע ראיתי את מיטתו של רבי דוד עראמא מרחפת בשמים, "אבד

אור צדיקים ישמח

חסיד מן הארץ וישר באדם אין" על זה אני בוכה, וקשה מיתתם של צדיקים יותר מחרבן בית המקדש, כך אמר, וליווה את מיטתו בעיני רוחו עד הכנסו לגן עדן.

(מבוא לספרו "ירים משה" מהדורא רביעית, עמ' 16)

דואג לבתו מלמעלה

סיפר לי ר' אריה עראמה מראשון לציון בשם שכנו ר' חיים דהאן, על בתו של רבינו שהתגוררה בטבריא, שפעם נקלעה למצב של עוני ולא היה לה צרכי שבת. היא בכתה וביקשה מנשמת אביה שיתפלל עליה. בא רבינו בחלום ליהודי מטבריא ואמר לו, לבת שלי אין מה לאכול בשבת לך ותן לה. האיש קם ועשה כדבריו.

זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אחינו אבי"ר

לעילוי נשמת

מורנו ורבינו, עטרת תפארת ישראל

שר התורה והיראה, אספקלריא המאירה

מרביץ תורה בישראל, רב פעלים מקבציאל

מרן הגאון החסיד

מאיר מאזוז רבינו

זצוקללה"ה זיע"א

ראש ישיבת "כסא רחמים" ומוסדותיה

בן לאותו צדיק יסוד עולם הגה"ק רבי מצליח זיע"א

תנצב"ה